Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 101 (453) sîmbătă 17 decemb. 1955 * 4 pag. 15 bani

Partidului drag

Poporul nostru muncitor întîmpină cu bucurie cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, care va avea loc la 23 decembrie. Răsfrîngerea acestei bucurii se află în muncă, în înfăptuirile ce se nasc ceas de ceas. Veștile vin neîncetat: tunelul hidrocentralei de la Bicaz a fost străpuns; prima fabrică de penicilină din țară a intrat în funcțiune; ceferiștii de la atelierele „Ilie Pintilie" din Iași au realizat economii de aproape două milioane lei... Vești din care se revarsă rodul plin al faptelor; vești care vin din orașe și sate, din fiecare colț al patriei, mărturisind despre forța creatoare a poporului, despre marea lui dragoste pentru partid.

Oamenii muncii văd în partidul comuniștilor mintea luminată și brațul cutezător care le-a făurit o viață nouă, liberă, care-i călăuzește către minunatul viitor socialist. De aceea, ei aduc partidului cinstirea cea mai înaltă: aceea a muncii eroice, avîntate.

Alături de cei vîrstnici, tînăra generație a patriei noastre închină elanul ei în muncă, partidului drag.

Plenara a III-a a Comitetului Central al U.T.M., care a avut loc în luna octombrie, a arătat tineretului care sînt sarcinile sale în întîmpinarea Congresului partidului. Tineretul, în frunte cu utemiștii, a răspuns cu înflăcărare acestei chemări. In uzine, pe ogoare, în școli, tinerii dobîndesc necontenit noi succese în activitatea lor.

Pionierii și școlarii, avînd în față pilda vie a fraților lor mai mari, utemiștii, își vădesc și ei prin fapte, prin munca lor, dragostea și recunoștința pentru partid.

Plenara Comitetului Central al U.T.M. le-a dat și lor îndrumări despre chipul în care pot cinsti apropiatul Congres al partidului.

Sarcina de căpetenie a oricărui pionier este învățătura. Ea trebuie împlinită mereu mai bine, mai temeinic, așa cum fac de pildă elevii Școlii de 7 ani nr. 9 — mixtă din Craiova, care au obținut, în ultima vreme, rezultate deosebit de bune în însușirea cunoștințelor predate. Disciplina, îngrijirea bunurilor școlii, respectul față de profesori sînt de asemenea îndatoriri pionierești strîns legate de învățătură.

In munca obștească, patriotică, pionierii participă cu însuflețire și au obținut realizări frumoase, bogate. Angajamentul pionierilor din Capitală, de a strînge 1 milion de kilograme fier vechi, a fost îndeplinit și depășit. La uzinele Mao-Țze-dun au fost turnate șarje rapide din fierul colectat de pionierii școlilor nr. 39 fete și 146 băieți. Pionierii din comuna Tepu, raionul Tecuci, au amenajat o pepinieră cu 1500 de puieți, cei din comunele Cărpiniș și Săcelu, raionul Novaci, au plantat 300 de pomi...

Faptele sînt multe și grăitoare. Ele trebuie continuate însă și sporite. Fiece bucată de metal vechi ajută ca patria să aibă mai multe strunguri, mai multe tractoare. Fiece pom sădit face ca livezile patriei să fie mai îmbelșugate, mai frumoase.

In cinstea Congresului partidului, în unități și detașamente se organizează serbări, concerte, care sînt prezentate la cluburi sau la cămine culturale. In același timp, pentru a cunoaște mai bine trecutul de luptă al partidului, se fac vizite la muzee și locuri istorice, se citesc cărți care vorbesc despre aceasta sau se organizează întîlniri cu comuniștii care au luptat în ilegalitate.

Organizația de pionieri, vlăstar din puternica tulpină a partidului, trebuie să crească, să se întărească. Copiii cei mai sîrguincioși, mai disciplinați, trebuie primiți cu dragoste în rîndurile organizației. Iar pionierii care se apropie de 14 ani trebuie la rîndul lor, să se pregătească pentru marea clipă a primirii carnetului roșu de utemist.

Insușindu-și temeinic știința, fiind disciplinați, muncind cu rîvnă pentru înflorirea patriei, pionierii și școlarii vor aduce partidului cea mai frumoasă cinstire, mulțumirea cea mai vie pentru viața senină ce le-a dăruit-o.

Tu școlarule nu ești acum la școală și totuși învățătoarea ta este aproape de tine. Iat-o, ea citește cu atenție caietul tău și caietele colegilor tăi, urmărește rîndurile scrise de tine, cumpănește fiecare cuvînt, fiecare frază.

Profesoarei

Tu taina cărții ne înveți,
Iubită profesoară,
Făptura ta, în orice zi,
Cu grijă ne-nconjoară.

In fața ta, toți dragi sîntem
Și toți sîntem de-o seamă;
Tu răbdătoare ești cu noi
Și bună ca o mamă.

Argintul ce-a încununat
A tale mîndre plete
Ne spune că ai învățat
Atîți băieți și fete!...

Și totuși, ochii ți-au rămas
La fel de mari și tineri,
De parcă anii ce-au plecat
Nu tu i-ai dus pe umeri.

Ioana PANAIT
cl. a VII-a
comuna I.C. Frimu,
raionul Lehliu, reg. București

A fost odată...

In povestirea mea nu-i vorba nici de năzdrăvanul Păcală și nici de Dănilă Prepeleac. Eroii mei sînt mai mici, dar care au făcut năzdrăvănii destul de mari. Și pentru că am început cu „A fost odată", va trebui să mă întorc la primele zile ale anului școlar. Să vedeți ce se petrecea pe atunci în clasa a V-a B:

— Ce ați avut de învățat pentru astăzi? întrebă tovarășul profesor.

— Pentru astăzi am avut, au!... M-a lovit peste ureche! zise Eva. Am avut despre structura...

— Să iasă la răspuns Irina Comșa, Medvigi Minodora și Boldinog Petre.

Nici n-a apucat Irina să răspundă, cînd se pomeni cu un cocoloș de hîrtie peste nas.

Trăgătorul iscusit, și după el, bineînțeles, toată clasa, a izbucnit în rîs.

— Eu nu știu lecția, spuse Boldinog Petre. N-am avut timp să învăț.

Tovarășul profesor a început să explice noua lecție. Elevii priveau atenți... la porumbelul de hîrtie ce „zbura" leneș prin clasă.

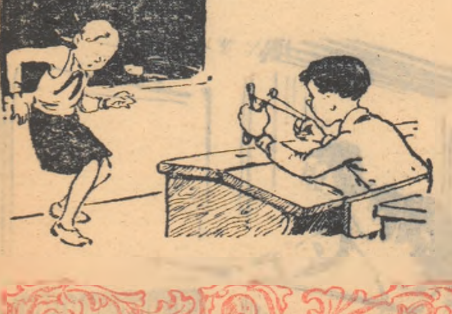

Asemenea lucruri se petreceau aproape în fiecare zi. Mihalcea se certa mereu cu Nicușoara. „Ieși afară din banca mea! Nu mai stau cu tine!" și luînd cărțile Nicușoarei le punea în mijlocul clasei.

Mai interesante erau spectacolele de circ. Și nu-i de mirare, un artist cu atîta măiestrie la strîmbături ca Pompiliu Ignat, nici că era altul în școală.

Așa a fost odată clasa a V-a B. Dar acum? Acum e o clasă bună și, ca să vă dovedesc acest lucru, am să vă povestesc cîteva întîmplări.

De ce nu invață Petre?

Cîteva zile după ce a fost ales noul colectiv de conducere, în clasa a V-a B s-a ținut o adunare.

— Ce facem cu Boldinog? Nu învață și are o mulțime de 2!

— Ar trebui să ne ducem la el acasă, să vedem cu ce se ocupă, propuse Deșliu Petrana.

Chiar în după-masa aceea, cîțiva pionieri au pornit spre casa în care locuiește Petre. L-au găsit acasă, dîndu-i de mîncare surioarei lui.

— Mama are mult de lucru și trebuie s-o îngrijesc pe surioara mea.

— Știți ce? Am să vin eu și am să stau cu surioara lui pînă cînd își învață el lecțiile, spuse Gaidamut Titus.

De atunci, Petre a început să dea răspunsuri bune la lecții. Iar Titus nu și-a uitat promisiunea.

Cum s-au împăcat certărețele

Intr-o zi, cînd certărețele au venit la școală, și-au găsit colegii în jurul gazetei de perete, rîzînd cu poftă.

— E grozavă caricatura! izbucni Pompiliu. Ce zici de ea, Mihalcea?

— Taci din gură, acuși îți vine și ție rîndul, îi închise gura Petrana.

Mihalcea era tare furioasă. Auzi! Să-i facă o caricatură și să rîdă toată clasa de ea! Apropiindu-se de bancă, o privi înciudată pe Nicușoara. Cîteva zile, au stat supărate, fără să schimbe o vorbă. Dar într-o dimineață, din ce pricină nu se știe, au început să se certe din nou.

— Să ieși afară din banca mea!

— Știi ce, Nicușoara? Hai să nu ne mai certăm, să ne împăcăm! Vrei să ne pună iarăși la gazeta de perete, să rîdă toți de noi? spuse Mihalcea.

Și clasa, a rămas fără certărețe.

„E rîndul tău Pompiliu"

— Ii arăt eu! Ce-i pasă dacă nu-mi fac lecțiile? gîndi Pompiliu.

Cînd a auzit că Minodora e scoasă la lecție, Pompiliu a început să se pregătească de atac. A scos din buzunar elasticul, dar cînd să fixeze „glonțul", ia-l de unde nu-i!...

— Tu mi l-ai luat? îl întrebă pe Titus. Cel întrebat păru să nu fi auzit.

Pînă să-și facă Pompiliu „gloanțe" noi, Minodora termină răspunsul.

Furios, Pompiliu rupse o foaie de hîrtie, cu gîndul să facă un porumbel. Dar cu un gest scurt și hotărît, Titus îi luă hîrtia din mînă.

— In pauză, Pompiliu, nu acum! adăugă el.

★

Și așa, ca mai fiecare poveste, și aceasta se sfîrșește cu bine. Dar înainte de a termina, vreau să spun ce mi-a plăcut la colectivul clasei a V-a B de la Școala de 7 ani — Mircea Vodă, raionul Călărași: că știu să găsească „ac de fiecare cojoc".

„Numai așa am reușit să trecem pragul celui de al II-lea pătrar, fără nici un pionier cu nota 2", mi-a zis la despărțire Petrana.

Irina RADULIAN

In cinstea CONGRESULUI PARTIDULUI

De pe cuprinsul patriei

In cinstea Congresului Partidului, brigăzile de tineret din Valea Jiului au extras peste plan, pînă la 10 decembrie, 27.000 tone cărbune, ceea ce reprezintă 50 de trenuri cu cîte 54 de vagoane.

■ In comunele învecinate Amara și Ibrianu, din raionul Filimon Sîrbu, 51 de familii de țărani muncitori au întemeiat de curînd două gospodării colective. In semn de dragoste și recunoștință pentru partid, ei au dat gospodăriilor același nume: „Cel de-al II-lea Congres al partidului".

■ In cinstea apropiatului Congres al P.M.R., colectivul uzinelor „Steagul Roșu" din Orașul Stalin s-a angajat să realizeze peste plan 1500 autocamioane și 900 de motoare. Pînă la 10 decembrie, ei au reușit să construiască 1132 autocamioane și 777 motoare.

■ Muncitorii de la secția de croit a fabricii de încălțăminte „Solidaritatea" din Oradea au economisit în lunile octombrie și noiembrie 140.000 dm. patrați piele, din care se pot confecționa peste plan 10.000 perechi de încălțăminte.

★

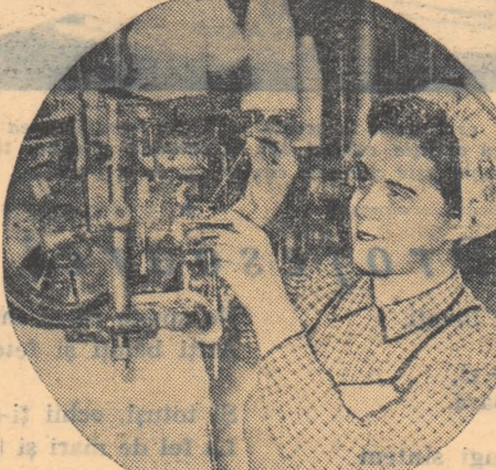

Zi de zi, colectivul fabricii de tricotaje „Bela Brainer" din Capitală se străduiește să dea produse mai multe și mai bune. Iat-o pe muncitoarea fruntașă Maria Ungureanu, care, în cinstea Congresului partidului, îndeplinește zilnic peste două norme.

★

Un nou material de construcție

Pretutindeni în țara noastră, tot alte familii de muncitori se mută în case noi. A devenit lucru obișnuit. Harnicii constructori dau zor să sfîrșească alte și alte blocuri muncitorești, să predea noilor locatari cheile apartamentelor confortabile, luminoase, în care e plăcut și bine să locuiești.

Deunăzi, la Toplița, 6 familii de muncitori forestieri s-au mutat în noul bloc muncitoresc al fabricii de cherestea. Lucru obișnuit și totuși... neobișnuit. De ce? Fiindcă blocul acesta este construit din rumeguș de lemn. Aici, la Toplița, cărămizile sînt mult căutate, iar ritmul construcțiilor e mare. Doi oameni, tînărul tehnician comunist Brassai Kolman și bătrînul maistru dulgher Vajda Karoly se frămîntau de multă vreme cu gîndul să găsească un material de construcție nou și care să fie mai la îndemînă. Căutările și experiențele lor s-au dovedit rodnice. Noul material de construcție descoperit de ei e un soi de cărămidă, mai mare de 16 ori de cît cea obișnuită, fabricată din rumeguș, var și ciment. Supus la diferite probe, materialul nu numai că a rezistat perfect, dar a vădit o seamă de avantaje: izolează perfect căldura, frigul, zgomotele și umezeala. Apa nu numai că nu-l atacă, dar îl face mai rezistent. In afară de asta, poate fi tăiat cu fierăstrăul și se pot bate cuie în el.

Noul bloc muncitoresc de la Toplița, precum și alte clădiri care sînt în curs de construcție, dovedesc din plin calitățile acestui material, ieftin și care se poate fabrica ușor, fără instalații speciale.

In cinstea celui de al II-lea Congres al partidului, cei doi inventatori s-au angajat ca, împreună cu colectivul de muncitori, să fabrice lunar de două ori mai multe cărămizi de rumeguș decît au lucrat în luna octombrie.

„La noi la Todirești"

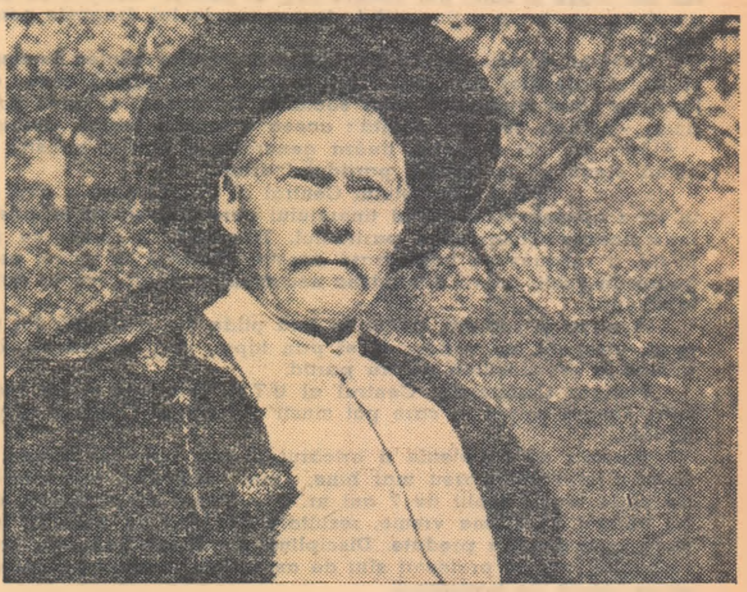

Filmul „La noi la Todirești" este o pagină minunată din cronica vie a anilor noștri.

Filmul documentar „La noi la Todirești", prezentat de curînd pe ecranele noastre, este o asemenea cronică.

...La început apare vechiul sat moldovenesc, cu casele lui pricăjite. Și iată că țăranii din Todirești se hotărăsc să înalțe două clădiri importante: un cămin cultural și o casă de nașteri. Ei vor lupta conduși de comuniști, pentru înfăptuirea hotărîrii lor.

In film apar nu actori ci eroi adevărați, adică cei care trăiesc și muncesc la Todirești: secretarul de partid Vasile Buzatu, moș Teodor, Ghiță Rusu și alți țărani.

Ajutați de muncitorii din Pașcani, (urmașii celor care i-au sprijinit în 1907 pe țăranii răsculați), cei din Todirești au ridicat noile construcții.

Sînt atît de emoționante momentele acestea încît ori de cîte ori todireștenii întîmpină greutăți parcă am vrea să-i ajutăm și noi, iar la sărbătoarea biruinței lor, cînd pe zidurile noilor construcții apar steagurile victoriei, ne bucurăm împreună cu ei.

Alături de oamenii mari, în film apar și copii care au plantat pomii ce vor înconjura cu umbra lor plăcută construcțiile din Todirești.

Penicilina romînească

Pe fundul unei sticluțe cu dop cauciucat licăresc grăunțe fine de praf alb. In cîteva ceasuri, ele aduc în obrajii bolnavului culoarea vieții și în inima zbuciumată a mamei, liniștea. Numele prafului alb e „Penicilină". Cine n-a auzit de ea?

...Călăuzit de partid, poporul muncitor al patriei noastre luptă azi din toate puterile pentru a apăra și îmbelșuga bunul cel mai de preț al omului: viața. Din strădaniile acestea s-a născut zilele trecute o nouă și strălucită victorie: prima fabrică romînească de penicilină a intrat în funcțiune. Fabrica aceasta, la construirea căreia oamenii sovietici ne-au dat frățesc și puternic ajutor, este o realizare minunată a tehnicii. Ea este înzestrată cu vaste laboratoare, filtre, cuptoare electrice de sterilizare, instalații gigantice de cel mai modern tip. In sectoarele ei lucrează ingineri, medici, biologi și tehnicieni pricepuți.

Flacoanele cu penicilină fabricate în R.P.R. vor porni în curînd către toate colțurile țării. Acum, în preajma Congresului partidului, colectivul fabricii de penicilină raportează cu mîndrie: „Medicamentul dătător de viață se produce și în patria noastră!"

Pregătim cîntece noi

Unitatea se pregătește de sărbătoare. Pereții sînt împodobiți cu lozinci, iar articolele gazetei de perete vestesc apropierea celui de al II-lea Congres al partidului.

Dintr-o sală de clasă se aud sunetele unor instrumente. In fața ușii, un pionier stă de strajă, el nu lasă pe nimeni să intre înăuntru, de teamă că va fi tulburată de la lucru orchestra pionierilor, care învață un cîntec nou

De la el am aflat despre programul artistic pe care pionierii Școlii medii maghiare nr. 4 din Orașul Stalin, îl vor da în cinstea Congresului.

Nici pionierii ce formează corul școlii nu se lasă mai prejos. Pentru programul artistic ce-l vor da în curînd, ei repetă cu perseverență și cu multă plăcere cîntecele „Partidul ne conduce" și „Tineret, apără pacea", pe care vor să le interpreteze cît mai frumos.

In fiecare seară, clasele răsună de veselie și voie bună. Repetițiile sînt în toi. Pionierii vor ca programul artistic pe care îl vor prezenta să fie cît mai reușit.

F. DUMITRU

★ ȘARJA PIONIERILOR ★

Muncitorii de la uzinele „Mao Tze-dun" din București se pregăteau parcă de sărbătoare. In curte și ateliere, totul era rînduit cu grijă. La secția oțelărie, un cuptor era încărcat cu fier. Scînteile săreau în jerbe.

In ziua aceea, în uzină se turna șarja pionierilor. Ca în fiecare an, pionierii și elevii Școlii nr. 146-băieți, au adus aici fierul adunat de ei în cinstea Congresului al II-lea al partidului. Delegați de unitate, mai mulți pionieri au venit să salute pe muncitorii care vor lucra șarja. Așezați cu toții în fața cuptorului, priveau cu atenție la oțelarii care depuneau toată măiestria lor pentru a da o șarjă cît mai bună.

Metalul clocotitor amintea pionierilor de fiecare bucățică de fier adusă la grămada de 6.700 kg. ce se înălțase în curtea școlii. Numai cu cîteva zile în urmă, Silvășanu Dan din clasa a V-a C. descoperise la capătul liniei de tramvai din Dealul Spirei bucăți mari de fier aruncate acolo. Le povesti despre asta și prietenilor săi. Fără să stea mult pe gînduri, pionierii au pornit într-acolo cu roabe și cărucioare. Curînd fierul descoperit de Dănuț a fost transportat la școală.

Stavilă Andrei și Novac Gheorghe zăriseră și în curtea atelierului de fierărie nr. 27 din Calea 13 Septembrie, plăci întregi de fier vechi, pe care nu le mai întrebuințau tovarășii de acolo. Flăcările cuptorului înroșit le mistuiau acum și pe acestea.

— Mai e mult pînă va curge oțelul? întrebă Grigore Mircea.

— O să vedeți îndată, răspunse turnătorul Păun Mihalache.

Podul rulant apropia în clipa aceea o oală uriașă de gura cuptorului. Cîțiva turnători se și strînseră în jurul lui. Fiecare știa ce are de făcut. In timpul acela, geamul albastru se plimba din mînă în mînă și, pe rînd, pionierii priveau prin el oțelul ce clocotea în cuptor.

— Gata, copii! Oțelul începe să curgă! — se auzi deodată glasul tovarășului Gașpar.

Din cuptor, șuvoiul de foc curgea nestăvilit în oala uriașă. Cu fețele îmbujorate, pionierii unității nr. 9 priveau cu bucurie șarja lor, oțelul — din care mucitorii aveau să lucreze poduri rulante.

Ana HURHUI

> *Cînd primești cravata*
> *S-o păstrezi cu drag,*
> *Roșul ei e frate*
> *Cu cel de pe steag*

Cravata roșie

Azi dimineață m-am întîlnit cu tînărul meu prieten Pavel. S-a oprit lîngă mine și, după felul cum mă privea, mi-am dat seama, că ar vrea să-mi spună ceva.

Dar nu era nevoie de cuvinte, căci am priceput de îndată. Pavel purta la gît cravata roșie de pionier și sigur că voia să mi-o arate. O primise abia ieri...

M-am despărțit de el, dar gîndurile îmi rămaseră la cravata lui roșie. Și mi-am adus atunci aminte...

Cam de vîrsta lui eram și eu cînd am auzit pentru prima dată despre cravata roșie — dar în ce împrejurări deosebite. Ascultați numai...

Pe atunci locuiam pe o străduță mică, la capătul căreia se găsea o tutungerie unde se vindeau tot felul de ziare și reviste. Cînd mă săturam de joacă, mă duceam acolo. Tutungiul se învățase cu mine. Stăteam acolo într-un ungher, mă uitam la reviste și citeam. Intr-o zi, ochii mi s-au oprit pe o poză colorată dintr-o revistă pe care n-o mai văzusem vreodată.

Mă tot uitam și nu mă mai săturam: cîțiva copii veseli alergau într-un luminiș de pădure, iar pe bluzele lor albe străluceau cravate roșii.

Cine erau acești copii cu obraji rumeni, de ce purtau la gît legăturile acelea roșii? Acestea erau întrebări cărora nu le puteam da răspuns. Totul era scris într-o limbă pe care eu n-o cunoșteam.

Se vede că pe fața mea se citea nedumerirea, dorința de a cunoaște, căci se apropie de mine un om cam între două vîrste, care, aplecîndu-se deasupra revistei, îmi spuse: „Sînt pionieri sovietici, care-și petrec vara la Artec, iar aici stă scris așa: Copiii cei mai fericiți, dintre copiii fericiți ai U.R.S.S.". Așa am aflat eu pentru prima oară despre pionierii sovietici! Mărturisesc că atunci n-am pătruns înțelesul acelor vorbe, dar de uitat nu le-am uitat, după cum n-am uitat nici fotografia.

Și nici acum n-aș putea să-mi explic prin ce împrejurări ajunsese revista acolo.

Au trecut ani de-atunci...

Abia după eliberarea noastră am aflat cu adevărat despre pionierii sovietici, despre faptele lor. Am aflat despre pionierii Vova Jucov, Anca Novicova, Raia Zîbchina, care, cu prețul vieții, și-au apărat cravata roșie, numele de pionier. I-am cunoscut pe acei copii care știu ce înseamnă a fi purtător al cravatei roșii, legătura cu ea. Apoi i-am cunoscut pe pionierii noștri și am trăit eu însumi împrejurarea în care am putut vedea strînsa legătură între pionieri și cravata lor roșie.

Era vara... Mă aflam cu un grup de pionieri într-o excursie pe țărmul mării, la oarecare depărtare de vreo așezare omenească. Corturile întinse, rucsacul la căpătîi, gata eram să și adormim, cînd vîntul dinspre mare se înteți deodată și, pe neașteptate, izbucni furtuna. Nu știu dacă ați văzut vreodată o furtună puternică chiar pe țărmul mării. Vîntul sufla cu putere, prinzîndu-ne într-un vîrtej nebun, smulgînd totul din drum, marea se frămînta neagră, cumplită, iar cerul era despicat de zeci de fulgere și trăznete.

Ploaia, în picături mari, izbea din toate părțile.

Intr-o clipă, corturile noastre fură în asemenea hal zgîlțîite, că puțin mai rămăsese să nu fie smulse cu totul. Prin pînza unora dintre ele, ploaia pătrunsese de-a binelea.

Ne-am speriat cu toți și mai ales ne speria zig-zagul trăznetelor. Atunci, pionierii mei s-au repezit să-și ia cravatele, care de pe unde le pusese înainte de culcare. In corturi erau doar și alte obiecte, dar pionerii s-au repezit să pună întîi cravatele în siguranță. Poate că noi am exagerat primejdia, dar însemnat a fost faptul că pionierii s-au gîndit în clipa aceea la cravata lor roșie.

Pavele, poate și tu vei citi aceste rînduri și de aceea aș vrea să înțelegi ce înseamnă cravata roșie pe care tu ai norocul s-o porți și pe care cu atîta mîndrie mi-ai arătat-o azi!

Unii copii cred că a-ți păstra cravata înseamnă doar s-o speli și s-o calci. Firește, acesta-i un semn de respect, dar nu-i deajuns. Altceva înseamnă cravata roșie... A purta cravata înseamnă să-ți îndeplinești angajamentul, de a fi credincios cauzei partidului. Doar cravata este o părticică din steagul roșu pe care comuniștii îl poartă și pe care l-au udat cu sîngele lor cei mai buni fii ai clasei muncitoare, Ilie Pintilie, Bernat Andrei, Vasile Roaită și mulți alții..

Cravata roșie cu trei colțuri este un simbol al legăturii dintre cele trei generații: comuniștii, utemiștii și pionierii.

Aceasta înseamnă că pionierii trebuie să lupte pentru cauza partidului, să aibă mereu înainte pilda comuniștilor și a fraților mai mari, utemiștii.

Inseamnă că trebuie să înveți, să înveți din răsputeri, să-ți ajuți tovarășii, să-ți iubești cu înflăcărare patria.

Pavele, gîndește-te la cele ce ți-am povestit. Aș dori mult ca faptele tale să facă cinste cravatei pe care o porți.

B. CARAGIALE

Scrisoare deschisă către un prieten

Dragă prietene,

In ultima ta scrisoare mi-ai mărturisit că, după părerea ta, nimic nu e mai trainic în inima oamenilor și nimic nu le dă mai multă putere și tărie de caracter decît amintirea celor care s-au jertfit pentru ei.

Duminica trecută am văzut și-am simțit, dragă prietene, adevărul gîndurilor noastre. Am nimerit la Doftana tocmai cînd fosta închisoare, astăzi muzeu, era vizitată de un mare grup de pionieri bucureșteni. Am pășit împreună cu ei prin coridoare lungi și înguste, prin celule strîmte — gazde bune ale frigului și întunericului.

Nimic n-a scăpat privirii tinerilor vizitatori: nici biciuștile, nici zdrențele care se numeau cu totul pe nedrept „vestminte", nici urmele crimei burghezo-moșierimii care, în ziua de 10 noiembrie 1940, a lăsat pradă cutremurului viețile multor comuniști închiși. Orb trebuia să fii fost pentru a nu zări cum în ochii copiilor s-a aprins, alături de flacăra admirației față de eroismul comuniștilor, flacăra urii față de călăii care stăpîneau pe atunci țara noastră.

Pionierii au ieșit apoi într-o curte interioară, strînsă între ziduri înalte, cu ferestruici zăbrelite. In curte se află un loc de vreo 3-4 metri patrați, plantat cu iarbă și cu flori roșii; e locul pe care a murit neînfricatul luptător comunist Ilie Pintilie, strivit de dărîmăturile cutremurului. Aici, detașamentul 3 al Școlii de 7 ani nr. 25-fete din București se rîndui în careu și se pregăti să primească în rîndurile sale cinci școlărițe din clasa a II-a, cinci viitoare purtătoare ale cravatei roșii.

Urmă, dragă prietene, o împrejurare dintre acelea care niciodată nu ți se șterg din amintire. Drapelul unității și drapelul detașamentului fluturară deasupra pionierilor, în timp ce tovarășul Matei Nicolae, comunist încă din ilegalitate, azi prim secretar al raionului de partid 23 August București, înmînă cravatele celor cinci fete · Marioara Domnaru, Rotaru Speranța, Locusteanu Florica, Altman Vera, Roșu Ana... Ele simțiră în cravata roșie ca florile de pe locul morții lui Ilie Pintile, un adevărat mesaj prin care vechii luptători le chemau să-și lege mai strîns viața de viața întregului popor. Și atunci, dragă prietene, una din noile pioniere a ridicat brațul în semn de salut pionieresc și a rostit în șoaptă, dar limpede: „Intîiul meu salut pionieresc, ție ți-l dăruiesc, neuitatul nostru tovarăș Ilie Pintilie". Cred că înțelegi, ca și mine, dragă prietene, că aceste cuvinte simple înfățișează pe deplin adevărul celor despre care vorbeam la începutul scrisorii.

Al. Ovidiu ZOTTA

Din școlile noastre

Micile gospodine

— Smărăndițo, mai ai mult de lucru? o întrebă mama.

— Indată mamă, stai numai că mi s-a înodat ața, răspunse Smărândița, căutînd să desfacă nodul.

Apoi continuă să brodeze ajurul de la perdeluță. Mai avea doar un singur rînd. De cîteva zile, după ce-și termina lecțiile, lua acul, ața și pînza și-ncepea să brodeze. Nu voia să se lase întrecută de Rodica Ficher, de Magda Parfenie sau de Dragu Mariana. Toate școlărițele clasei a III-a care primiseră de curînd cravata roșie hotărîseră ca, în cinstea Congresului partidului, să-și împodobească clasa în așa fel, încît să fie cea mai frumoasă din școală.

...De aceea, cîteva fete s-au apucat să lucreze perdeluțe, pe care le-au spălat și le-au apretat. Iar duminică dimineața s-au strîns la școală ca la o adevărată clacă; unele au prins la geam perdeluțele, altele au ales cele mai frumoase ghivece cu flori, le-au îmbrăcat cu hîrtie albă creponată și le-au așezat la ferestre. Dragu Mariana, președinta detașamentului, și Rodica Ficher au aranjat cărțile în bibliotecă și au șters praful de peste tot.

Acum, în fiecare dimineață, gospodinele clasei a III-a îngrijesc cu multă rîvnă ca florile lor, să nu se ofilească.

E. CHIRAN

Școala nr. 8-mixtă,
Bîrlad

Ce spune albumul nostru

Pentru ca să venim în ajutorul celor slabi la învățătură, am ținut o adunare cu tema: „Cum învăț eu". In școala noastră se desfășoară întrecerea pentru realizarea celui mai frumos foto-montaj și a celei mai frumoase gazete de perete.

Am avut și cîteva întîlniri cu ilegaliști și muncitori fruntași. Iar la chemarea comitetului raional U.T.M., am mers cu toții la Combinatul Siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej", unde am separat, după calitate, 20.000 kg. minereu. Tot pînă la Congres, noi vom strînge și 20 tone de fier vechi.

Despre toate aceste fapte vor afla delegații comuniști la Congres, răsfoind filele albumului pe care-l va trimite școala noastră.

Rodica HANDRALUCA
Școala de 7 ani nr. 1 Centru, Hunedoara

Furnalelor țării

Ne-am hotărît să trimitem furnalelor țării 3000 de kg. fier vechi. Acum, cantitatea aceasta e aproape strînsă.

Fruntași în această acțiune au fost mai mulți pionieri din clasa a III-a: Găneucă Ecaterina, Stroe Stoian, Panait Nicolae. Chiar și școlarii clasei I-a ne-au dat ajutor.

Noi vrem să trimitem cît mai repede fierul adunat, ca să se toarne din el șarja noastră, a pionierilor.

Iancu STOJANA
cl. a III-a,
comuna Cacorgeaua,
reg. Constanța

Iutka

Cu toate că era seara tîrziu, la etajul de sus al Palatului pionierilor din Cluj mai ardea încă lumina. Am urcat scările şi am intrat încet, stingherit de zgomotul propriilor mei paşi. Copiii s-au uitat mustrător la mine. In mijlocul lor, o tovarăşe între două vîrste, cu tîmplele argintate, le vorbea. Lîngă ea stătea o fetiţă de vreo 5 ani. Am întrebat în şoaptă, pe cineva de lîngă mine, cine e tovarăşa.

— Cum, nu ştii ? mi s-a răspuns. E tovarăşa Mihaly Rozsa, veche ilegalistă. Iar aceea e fetiţa ei, Iutka.

M-am lăsat furat şi eu de cuvintele mamei Iutkăi. Vorbea încet, dar cu înflăcărare.

Secretul ~ufertaşului

— Acum să vă povestesc secretul unui sufertaş. Marghit, era o fetiţă de vreo 9 ani. Intr-o noapte, zgomotul puternic al unor lovituri, date în gemuleţul cît palma al căsuţei, au trezit-o pe neaşteptate. Poliţia ! Tatăl ei a fost imediat înhăţat. Marghit cunoştea dinainte percheziţiile. Privea liniştită cum sînt răscolite lucrurile lor sărăcăcioase. Ştia că la orice întrebare i se va pune, trebuie să răspundă : „nu ştiu, n-am văzut, nu cunosc !" Tatăl Marghitei, luptător de frunte pentru drepturile muncitorilor, care lucra la fabrica de încălţăminte „Dermata", a fost închis atunci.

Era lung drumul de la căsuţa lor aşezată la marginea oraşului şi pînă la închisoare. Marghit străbătea zilnic acest drum şi stătea ore întregi iarna, în frig, în faţa închisorii, să dea paznicului sufertaşul în care se găsea ciorbă pentru tatăl ei. Sufertaşul acesta avea însă un secret : fundul lui dublu ascundea instrucţiunile partidului, ştiri din afară. De multe ori, paznicul căuta ceartă cu ea. In asemenea clipe, inima Marghitei se strîngea, dar nici o cută de pe faţă n-o trăda. Cunoştea secretul sufertaşului.

In timp ce aştepta să i se aducă înapoi sufertaşul gol, se gîndea la tăticul ei. Dacă vor găsi paznicii hîrtiile în ascunzătoarea din sufertaş îl vor bate tare rău pe tăticu. Ea trebuie însă să stea liniştită, şi să aştepte. Cînd i se dădea înapoi sufertaşul simţea o bucurie atît de mare încît ar fi vrut s-o ia la goană, dar n-a făcut asta niciodată. Marghit ştia că orice gest necugetat ar da de bănuit.

Acasă, maică-sa aştepta cu teamă şi nerăbdare întoarcerea ei. Stătea la geam şi se întreba : vine ? nu ! S-a întîmplat oare ceva ? Marghit sosea însă veselă şi spunea mamei :

— I-a plăcut tăticului ciorba.

S-a întors de fiecare dată nevătămată. Micuţa Marghit a asigurat astfel timp îndelungat legătura dintre partid şi tovarăşii întemniţaţi.

Micul Anti

Antal Tyukodi avea 14 ani. Era un băiat ca toţi ceilalţi de 14 ani. Juca fotbal cu prietenii, mergea la şcoală şi-i plăcea mult să înveţe. Curînd însă părinţilor lui nu le-au mai ajuns banii pentru ca să plătească şi taxele şcolare ale lui Anti. Aşa că băiatul a trebuit să renunţe la şcoală. Dimineaţa, privea pe geam, cu inima îndurerată, cum alţi copii merg la şcoală.

La familia Tyukodi veneau tovarăşi. Ei i-au adus lui Anti reviste ilustrate şi broşuri, în care se vorbea despre viaţa fericită a copiilor sovietici. Anti a aflat că toate acestea s-au realizat prin lupte mari, duse de partidul comunist.

Mai tîrziu, Anti a intrat ucenic la fabrica „Iunasz". Grea era pe atunci viaţa ucenicului ! Anti nu învăţa nimic, în schimb palm₀ şi sudălmi primea cu prisosinţă.

La fabrică a izbucnit greva. Micul Anti lupta şi el în rînd cu greviştii.

El ştia că numai prin luptă se poate realiza visul lui : şcoala... învăţătura ! Dar zbirii regimului despotic au înăbuşit greva.

Anti a fost dus la poliţie. L-au bătut, l-au chinuit îngrozitor. Micul Anti s-a purtat însă la poliţie ca un adevărat comunist. Sta cu pieptul înainte şi-i ardea pe barbari cu privirea sa de copil. N-au putut scoate nici un cuvînt de la el. Anti n-a rezistat chinurilor groaznice. A mai trăit cîteva zile. In jurul mormîntului au stat cu capul descoperit prietenii de joacă şi tovarăşii...

Anti avea 14 ani. A fost ca toţi băieţii de 14 ani. Dar, nu, n-a fost ca toţi băieţii de vîrsta lui. Micul Anti avea inimă mare.

Fraţi

Eram la Szamosfalva, unul din lagărele de schingiuire ale regimului hortist, situat departe de oraş. Noi, deţinuţii, stăteam într-o încăpere mare, înşiruiţi de-a lungul pereţilor. Zăceam pe culcuşuri făcute dintr-o mînă de paie. Paznicii se plimbau printre noi tot timpul. N-aveam voie să ne plimbăm, nici să vorbim, nici să ne uităm la vecin. Eram bătuţi încontinuu. Cînd vreun tovarăş era bătut, noi ne muşcam buzele şi număram : 102... 103... 104... Nu vă puteţi închipui ce groaznic este să asculţi cum este bătut un tovarăş de-al tău. In încăpere mirosea a cauciuc încălzit. Paznicii aveau bîte de cauciuc, care se încălzeau de atîtea lovituri.

Totuşi, noaptea mai reuşeam să comunicăm între noi. Ştirile despre înaintarea victorioasă a Armatei Roşii treceau din gură în gură.

Intr-o noapte au fost aduşi doi tineri. Au fost aşezaţi unul în dreapta şi celălalt în stînga. Vorbeau cam prost ungureşte. Erau studenţi romîni. Au adus ştiri noi din afară. Noaptea însă, un paznic ne-a surprins în timpul comunicării. Ne-au dus pe rînd în cancelarie, au dat drumul la radio, — ca în caz de ţipăm să nu se audă şi ne-au bătut crunt. Cînd m-au adus înapoi în sală, am citit pe feţele studenţilor că îi dureau mai rău loviturile primite de mine, decît ale lor proprii.

Cei doi studenţi au fost mai tîrziu puşi în libertate. De atunci, începusem să primesc în fiecare zi medicamente. Din cauza bătăilor, eram foarte bolnavă. Nici nu ştiu dacă aş fi putut rezista regimului de închisoare fără aceste medicamente. Abia după eliberare am aflat că medicamentele fuseseră strecurat₀ de cei 2 studenţi romîni. Şi în vremile acelea romînii şi maghiarii erau fraţi.

*

Mihaly Rozsa a povestit încă multe pionierilor clujeni. Era tîrziu, dar pionierii ascultau ca vrăjiţi cuvintele ei. La sfîrşit au pus întrebări şi au prezentat un mic program artistic. Cînd era gata de plecare, tovarăşa Mihaly şi-a strigat fetiţa :

— Iutka, vino să plecăm.

Mihaly Rozsa a uitat, sau poate n-a ţinut să spună un lucru pionierilor : Iutka era numele ei conspirativ. In anii grei ai ilegalităţii, sub acest nume o cunoşteau tovarăşii : „Iutka noastră" îi spuneau. Fetiţa poartă numele ei conspirativ. Poate ca să simbolizeze scopul luptei ei. Căci Iutka cea mică de azi îşi trăieşte fericită copilăria. In faţa vieţii ei tinere, viitorul e larg deschis, ca şi în faţa tuturor copiilor noştri.

Ştefan HALMOŞ

JOCURI DISTRACTIVE

Joc literar

Aranjînd într-o anumită ordine silabele din pătrăţele, veţi putea citi titlul unei poezii şi patru versuri din ea, a unuia dintre poeţii noştri contemporani.

Dar cum puteţi găsi cheia în dezlegarea acestui joc ?

Copiaţi pe o hîrtie acele nume din pătrăţele care se împart exact cu trei, fără a lăsa niciun rest. Scrieţi apoi aceste numere în ordinea lor crescîndă, la mici intervale între ele. Puneţi deasupra fiecărui număr silaba ce se găseşte

CU (111)	PĂ (321)	O (240)	Î (687)	TI (192)	LUT (39)	TEC (107)	DU (210)
TI (286)	IN (732)	ŞI (102)	IOS (93)	EL ($\boxed{369}$)	NIER (217)	NOS (135)	RA (444)
SA ($\boxed{27}$)	TU (516)	TE (351)	LUI (231)	ŞI ($\boxed{540}$)	CE (402)	TOR (291)	CRO (258)
PAR ($\boxed{174}$)	SĂ (621)	O (199)	TU (504)	CÂ (144)	NA (105)	RIM (330)	CÎN (80)
LEA (498)	RE (108)	VO (48)	TAT (612)	SPUN (642)	NE-A (417)	TA (450)	M-AM (558)
DE (143)	VĂ (579)	PI (179)	TOR (165)	ROR (522)	TE! (750)	CA (471)	TOT (654)

în pătrăţelul respectiv din figură. Dacă n-o să greşiţi calculul cu divizibilitatea, veţi putea citi cu uşurinţă patru versuri. Cifrele încercuite din figură sînt cap de vers.

Vor mai rămîne o serie de numere care nu se împart exact cu trei. Scrieţi-le pe hîrtie tot în ordine crescîndă şi puneţi deasupra lor literele din pătrăţelele respective. Dacă aranjaţi corect cifrele, veţi afla titlul poeziei din care fac parte versurile de mai sus. Mai rămîne să aflaţi care este autorul acestor versuri. La această întrebare însă, vrem să ne răspundeţi singuri.

Joc magic

Lămurire. Jocul pe care vi-l prezentăm se dezleagă în felul următor : trebuie urmărite cu atenţie semnificaţiile de mai jos şi găsite cuvintele corespunzătoare. Cuvintele se înscriu apoi în pătrăţelele indicate de cifrele dinaintea fiecărei semnificaţii. Dezlegînd corect jocul şi citind apoi literele în ordinea cifrelor, veţi afla titlul unei cărţi şi autorul ei. Iată semnificaţiile :

23—8—30 — Hrană pentru calul năzdrăvan a lui Făt-Frumos ; 25—32—14 — Un rege cu patru picioare ; 9—20—15—12—11 — Un dar, neasemuit de frumos, făcut pionierilor bucureşteni la 1 iunie 1950 ; 24—31—16 — Numeral (nearticulat) ; 2—7—17 — Măsuri de-ale lui Cuza-Vodă ; 3—26—19—10—6 — Cu ele îţi faci pantofii sau îţi cureţi hainele ; 28—4—21 — Băutură ; 18—29—13— Liric sau epic ; 22—5—27—1 — Instrument sportiv menţinut de la grecii antici.

3—14—7 — Mingea de la hochei ; 22—20—31 — Nume masculin ; 25—16—9—6—21 — Plantă textilă, lemnoasă ; 8—15—12 — Acela (popular) ; 26—13—29 — Jucător de fotbal, sau moşul care vine pe la gene ; 19—32—11—2—30—4 — Oratori ; 28—17—27 — Imagini prin somn ; 23—24—18— Trag boii în el ; 10—1—5 — Aici (popular).

Redacţia şi administraţia : Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52